

Sellő gyöngyök

Aznap sokáig semmi különös nem történt a Pöttyös hajón. Melák a függőágyban sziesztázott, Tücsi a hajó orrában ücsörgött és zenéltetett pánsípjával, amit akkor készített, amikor egyszer egy nagy rákkal viaskodtak. Mellette ritmusra csóválva a farkát, Hordó kutya heverészett. Nyurga a karácsonyra kapott buzogányokkal zsonglőrködött, Pöttyös kapitány pedig a főárboznak vetve hátát, a messzeséget fürkészte távcsövével. Panka egy kendőt hímezgetett. Pöttyös kendő volt természetesen, de rávarrta a hajót is, a legénység minden tagjával együtt. Már hónapok óta dolgozgatott rajta, amikor volt egy kis ráérő ideje, és végre már az utolsó öltések következtek. Titkon azt tervezte, hogy ez lesz a hajó új zászlója – ha a fiúknak is tetszik.

Már a nyugati látóhatárhoz közelített a Nap, amikor halk hüppögésre lettek figyelmesek, de nem tudták kitalálni, honnan hallják. Egymást ugratták, hogy kinél törött el a mécses.

„Csak nem megszúrtad az ujjad, Panka? Csak nem a lábadra esett a buzogány Nyurga? Csak nem leestél az ágyról Melák? Csak nem porszem ment a szemedbe Kapitány?” És így tovább, de közülük senkinek sem volt oka a pityergésre. Hordó kutya közben végigszimatolta a fedélzetet, és a hajó faránál, a korlát alatt kidugva a fejét, vakkantott párat. Odasereglett a legénység. Mind kihajoltak, és legnagyobb meglepetésükre, a kapitányi kabin ablakai alatt, a párkányba kapaszkodva egy sellőt láttak, aki ugyan halkan hüppögött, de akkora könnyeket hullatott, mint egy jól megtermett rozsmár. Pöttyös Kapitány és csapata nagy zavarában hirtelen azt se tudta mihez kapjon. Hallottak már sellőkről, de találkozni még eggyel sem találkoztak. Aranyszőke haja hosszú göndör fürtökben omlott alá, karcsú derekától lefelé ezüstös türkiz színben csillogtak pikkelyei az uszonyán. Szerencsére van a Pöttyös hajó legénységében egy lány is, aki hamar megtalálta magát.

– Ne bámészkodjatok, hozzatok egy kosarat, és húzzuk a fedélzetre! – szolt rá a fiúkra Panka.

Nyurga gyorsan ellépett a kosárért, Tücsi kötelet kerített, Pöty-

työs Kapitány egy fonott karosszékért szaladt, Melák pedig már húzta is a fedélzetre. Óvatosan átsegítették a korlát fölött, és a székbe ültették. Amikor a szépséges sellőlány ott ült előttük csupaszon, a fiúk bizony fülig elpirultak. Panka sebtében kapta a kendőt és a sellő vállára borította, és megkérdezte tőle:

– Hát téged mi baj ért?

A megszeppent sellőlány lassan megnyugodott, és csilingelő hangján elmesélte, hogy nővéreivel a gyöngybagyók völgyébe indultak, ami elég távol esik az otthonuktól.

– Még sohasem jártam arra, és nagyon kíváncsi voltam. Már fél napja úszunk, amikor ritka szép tengeri rózsákat vettem észre egy korallszirt mögött. Épp csak egy pillanatra maradtam le a többiektől, hogy megnézzem a gyönyörű virágállatkákat, de addigra a nővéreim eltűntek a szemem elől. Gyorsan utánuk indultam, de egy sziklahasadékból rám támadt egy muréna. Akkor nagyon megijedtem, és a felszínre úsztam. Épp itt, a hajó mögött bukkantam fel, és felkapaszkodtam, nehogy utolérjen az a vérengző hal.

– Nyugodj meg, most már biztonságban vagy, és segítünk hazatalálni – mondta ekkor Pöttyös Kapitány, majd egyenként bemutatkoztak, és a sellő is elárulta a nevét:

– Sheila vagyok, Dreiton tengeri herceg hetedik lánya. De sajnos nem tudom, merre kéne hazaindulni. Csak azt tudom, hogy víz alatti palotánk mellett három hegycsúcs emelkedik a víz fölé.

– Csak nem úgy néz ki messziről, mint egy háromágú villa? – kérdezte Pöttyös kapitány, és már nyújtotta is Sheila felé a távcsövet. – Épp azt figyelgettem a távolban, amikor meghallottunk téged.

A sellő belenézett a távcsőbe, és boldogan kiáltotta, igen ez az!

A legénység nem várt külön vezényszóra. Szaladt mindenki a helyére, kibontották a hajó valamennyi vitorláját, és célba vették Sheila otthonát. Már besötétedett, mire odaértek. A sellőlány már nagyon izgatott volt, alig várta, hogy a vízbe vethesse magát. Pöttyös kapitány újra a kosárba segítette, Melák pedig óvatosan a leengedte a vízhez, Sheila pedig

egy nagy csobbanással eltűnt a mélységben.

– Még csak el sem is köszönt... – jegyezte meg Tücsi, ahogyan a fodrozódó vizet figyelte ábrándosan.

Ekkor azonban, mint valami gejzír, hirtelen egy vízszugár tört fel, és egy dobozkat hajított a hajó fedélzetére. Panka – a többiek gyűrűjében – kézbe vette és kinyitotta. Gyönyörű igazgyöngyökkel volt tele.

VÉGE